

SARAH PEKKANEN

PŘELOŽILA JITKA ČUPOVÁ

THRILLER

SKLENĚNÝ DŮM

NA VENEK DOKONALÁ RODINA, UVNITŘ DOKONALÉ LŽI

SKLENĚNÝ

DŮM

Copyright © 2024 by Sarah Pekkanen
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Čupová, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7328-2 (pdf)

**SARAH
PEKKANEN**

**SKLENĚNÝ
DŮM**

přeložila Jitka Čupová

VENDETA

S vděčností věnováno Jamií Desjardinsové

*Dětská hra není žádná hra.
Málokdy jsou děti tak vážné jako ve chvíli, kdy si hrají.*

Montaigne

Každé úterý o půl páté odpoledne. Její pravidelná cesta.

Stojím na špinavé dlaždici chodníku poblíž rušné křižovatky Šestnácté a K Street a prohlížím si procházející chodce.

Moje nová klientka dorazí během sedmi minut.

Dnes se s ní ani nemusím setkat. K tomu, abych posoudila, zda s ní budu moct pracovat, mi stačí si ji prohlédnout. Z té myšlenky se mi ramena instinktivně stočí dopředu, jako by se mé tělo rozhodlo zaujmout fetální polohu.

Tuto klientku jsem mohla odmítnout s tím, že všechno to mediální šílenství kolem podezřelé smrti chůvy, která u nich pracovala, ovlivnilo moje vnímání, takže bych byla zaujatá.

Jenže to by znamenalo lhát Charlesovi, který je mi ze všech lidí, co znám, nejvíc otcem.

„Víš, jak nerad někoho prosím o laskavost, Stello,“ řekl mi, když jsme minulý týden seděli v jeho oblíbené italské restauraci, načež prudkým pohybem zápěstí rozbalil těžký bílý ubrousek a křupnutí v kloubu jeho slova jen zdůraznilo.

Možná mi tím chtěl připomenout, že za všechny ty roky, co ho znám, mě nikdy o nic nepožádal.

„Nevím, jestli pro ni dokážu něco udělat,“ odpověděla jsem.

„Ty *jediná* jí dokážeš pomoci, Stello. Potřebuje, abys mluvila za ni.“

Odmítnout žádost člověku, který mi umožnil vybudovat si kariéru, doprovodil mě k oltáři a byl mi oporou, když se mi rozpadlo manželství, zkrátka nepřipadá v úvahu. A proto tady teď čekám.

Moje nová klientka si mě nevšímá. Jsem pro ni jen brunetka něco málo pod čtyřicet let v černých šatech a vysokých kozačkách, zjevně zabraná do svého mobilu, stejně jako polovina lidí v téhle rušné části Washingtonu.

Do plánované schůzky jí zbývají dvě minuty.

Ve chvíli, kdy se slabé říjnové slunce schová za mrak a vzduch citelně ochladne, za mnou zatroubí dutě znějící klakson. Málem vyskočím z kůže.

Otočím se, abych se podívala na řidiče, a když se pohledem vrátím ke své klientce, spatřím ji, jak o dobrých deset metrů dál zahýbá za roh. Modrý svetr má zapnutý až ke krku, kudrnaté zrzavé vlasy se jí vlní po ramenou a ve tváři má strnulý výraz.

Je malá, dokonce menší, než jsem čekala. Vypadá spíš na sedm než na devět let.

Její matka – vysoká, štíhlá žena s kabelkou, která stojí víc než některá auta – drží mou klientku za ruku, zatímco společně krácejí k cíli, jímž je budova z šedého kamene s adresou nenápadně vyvedenou na mosazné desce. Právě v této budově je totiž ordinace nejlepší dětské psychiatricky ve Washingtonu.

Za pár vteřin projdou vchodem a zmizí v útrobách domu.

Je to ještě dítě, připomínám si. Dítě, které toho za poslední měsíc zažilo víc než někteří lidé za celý život.

Ve své práci jsem vážně dobrá. Snad mi teď pomohou postupy a strategie, které jsem si za ta léta vytvořila. Po všem, co pro mě Charles udělal, můžu teď pro změnu já prokázat laskavost jemu.

Pár kroků od vchodových dveří se malá Rose Barclayová zastaví. Vytáhne ruku z matčiny dlaně a ukáže na svou botu. Paní Barclayová přikývne, a zatímco se Rose sklání k noze, její matka si sundá velké sluneční brýle a uloží je do pouzdra.

Natáhnu krk a s přimhouřenýma očima dívku sleduju.

Chodci kolem Rose proudí jako voda kolem balvanu, ale nikdo si nevšímá, co dělá.

Děvčátko si však neupravuje přezku na lesklých černých střevících, jak by se dalo předpokládat.

Levou ruku natáhne do strany. Po něčem sahá. Táhne mě to k ní blíž.

Stane se to tak rychle, že si sotva stačím uvědomit, co vlastně udělala, a je po všem. Kdybych se dívala z jiného úhlu – z druhé strany ulice nebo zevnitř budovy –, vůbec bych si toho nevšimla.

Rose vstane, levou ruku si zastrčí do kapsy svetru a pravou natáhne k matce.

Předmět doličný zmizel z dohledu, ale já jsem ho stihla spatřit. Víím, co ta plachá holčička sebrala z chodníku a ukryla v kapse.

Byl to skleněný střep ve tvaru protáhlého trojúhelníku, jehož konec se zužuje do zlověstně vyhlížejícího hrotu.

2

Moje základní pravidlo při setkání s novým klientem zní: První sezení probíhá na jeho území.

Někdy to znamená ve skateboardovém parku, jindy v křesílkách nehtového salonu nebo na trávníku za domem, kde klient hází tenisák svému zlatému retrievrovi. Obvykle to zahrnuje i jídlo. Lidé většinou nemají náladu se mi hned na úvod svěřovat a konzumace pizzy nebo nachos jim nabízí možnost mlčet.

Při prvním setkání na ně nikdy netlačím. Mým cílem je vybudovat důvěru.

S klienty se setkávám v období, kdy je důvěra, kterou kdysi chovali k dospělým, značně narušena.

Když je soudce rozvodového soudu postaven před komplikované případy péče o dítě, kdy se zdá, že není možné najít řešení, povolá někoho, jako jsem já: advokáta, kterému se říká kolizní opatrovník. A my pak hájíme zájmy dětí.

Zaměřuju se na věkovou skupinu dospívajících. Nikdy nepřijímám klienty mladší dvanácti let. Jenže Charles – neboli soudce Huxley, jak ho zná většina lidí – mě teď žádá, abych toto pravidlo porušila. Jedna z jeho kolegyně je předsedající

soudkyní případu Barclayových a má problém najít pro Rose vhodného právního zástupce.

Naposledy se podívám na šedou budovu, v níž Rose před chvílí zmizela. Dívka je teď na bezpečném místě, kde se o ni stará vysoce kvalifikovaný profesionál. Navíc ji doprovází její matka. Tak před kým si ta holka myslí, že se musí chránit skleněným střepem, který může v případě potřeby posloužit jako nůž?

Můj Uber už dojíždí k obrubníku. „Stella?“ ujistí se řidič, když nasedám na zadní sedadlo, a já přikývnu.

Muž zapne rádio a z reproduktorů se ozve modulovaný hlas reportéra stanice NPR. Uleví se mi, že si se mnou řidič nechce povídat. Než dorazím k dalšímu cíli, kterým je kancelářská budova poblíž Národní katedrály, musím se trochu sebrat. Tahle schůzka je totiž osobní.

Dívám se z okna, zatímco řidič kličkuje ucpanými ulicemi k severu a brblá si pod vousy, když se zasekne za nedovoleně zaparkovanou teslou.

V hlavě mám jako v úle, rojí se mi tam snad tucet různých myšlenek najednou. Sáhnu po telefonu, abych poslala zprávu Marcovi, svému brzy už bývalému manželovi, ale pak ten nápad zavrhnu. Ví, že mám přijet, a jistě se neopozdí. Stejně jako všichni partneři v jeho prestižní advokátní kanceláři má i on dny rozdělené na pečlivě naceněné šestiminutové intervaly, takže si velice dobře hlídá čas.

Úderem páté vystupuju z auta a mířím k nevýrazné cihlové budově, která má na svědomí víc zlomených srdcí než jen to moje.

Projdu kolem výtahu, po schodech vyjdu do třetího patra a vstoupím do malé přijímací místnosti apartmá 402. Marco už na mě čeká, pohodlně sedí na židli a s úsměvem si prohlíží něco v telefonu.

Při pohledu na něj se mi i teď pokaždé zatají dech. Jeho italské kořeny se odrážejí v jeho lesklých tmavých vlasech,

opálené pleti a očích, které se při dopadu slunce mění na jantarové. Oba jsme natolik podobný barevný typ, že se nás nejednou ptali, jestli nejsme příbuzní.

„Kdepak, jen manželé, co se dlouhými lety společného soužití začínají jeden druhému podobat,“ žertoval často Marco.

Vstane, položí mi ruku na rameno a skloní se, aby mě políbil na tvář. Zvednu ruce, že ho obejmu, ale než to stihnu, odtáhne se ode mě.

Oba promluvíme současně, a tak se místo našich těl vzájemně propletou alespoň naše slova.

Pokusím se o vtip: „To je ale náhoda! Kde se tu bereš?“ a Marco sáhne po typickém washingtonském klišé: „Jakej byl provoz?“

Ukáže na konferenční stůl, kde na nás čekají dvě sady dokumentů doplněné dvojicí stejných modrých per. „Lakšmi už přinesla papíry.“

Udiveně zamrkmám. Jde to rychle. „Takže stačí jen podepsat?“

Přikývne a podá mi jeden z útlých stohů dokumentů.

Na rozdíl od rozvodů, s nimiž se setkávám v práci, probíhá ten můj a Marcův natolik přátelsky, jak je to jen možné. Největší neshodu mezi námi představovala situace, kdy Marco přes můj nesouhlas trval na tom, že mi nechá malý řadový domek, který jsme spolu koupili nedaleko Washingtonu. Oba víme, proč se tak rozhodl: vydělává dvacetkrát víc než já. Jeho nabídku jsem nakonec přijala, ale s tím, že si vezme náš luxusní kávovar. Byla to větší oběť, než se zdá; dobrou kávu totiž doslova miluju.

Zaváhám a pak načmárám své jméno na poslední stránku rozvodové smlouvy. Když vzhlednu, Marco už zavírá pero. Do místnosti vstoupí Lakšmi. „Ahoj, Stello. Tak co, hotovo?“

Přikývnu a uhnu očima před jejím soucitným pohledem. Tohle byl poslední krok potřebný k rozpadu našeho

manželství. Až Lakšmí vyplní papíry, dostanu poštou dopis, v němž mi bude oznámeno, že náš rozvod byl potvrzen.

Přejeedu zrakem po krabici s kapesníky na konferenčním stolku. Vedle ní stojí soška orla v letu. Uvědomuju si tu symboliku: kapesníky představují smutek z konce společného života, pták zobrazuje naději a nové obzory.

S Marcem jsme se vzali jednoho křišťálově jasného zimního dne před téměř deseti lety, právě když začal padat první sníh. Ještě než jsem odříkala slib, který jsem myslela zcela upřímně, věděla jsem, že skončíme tady.

Byla to jen otázka času.

3

Marco a já si zabereme dvě stoličky u baru v mexické restauraci v Tenleytownu. Vždycky se chová jako džentlmen, a než se posadí, odsune mi židli.

Už od našeho seznámení na Právnické fakultě Univerzity George Washingtona jsme si vytvářeli seznam našich oblíbených restaurací ve městě. Tahle se do výběru nedostala, ale margarita je fajn pití a bylo to po ruce. Kromě toho mi Marco oznámil, že se nemůže zdržet na večeři.

Objednáme si dvě chilli margarity s ledem, bez soli. Barman nám k tomu přidá košík křupavých chipsů a misku teplé salsy. Dívám se, jak krájí limetky malým nožičkem, jehož ostří snadno proniká zelenou slupkou ovoce. Nůž je jen o málo větší než onen skleněný střep, který si malá Rose Barclayová strčila do kapsy.

„Vždycky je za tím manžel,“ povídá Marco a pokračuje v rozhovoru, který jsme začali na chodníku cestou sem. „Ian Barclay tu chůvu zbouchl. Byla ve druhém měsíci, že?“

„Necelých šest týdnů.“

„Zbavil se problému.“

„Jeho manželka by ale měla taky dobrý motiv,“ namítnu. „Žárliivost. Vztek. Kromě toho, Beth Barclayová má o dost

víc peněz než on. Co jestli ji ta chůva vydírala nebo žádala vysoké alimony?”

„Proč by potom Beth nezabila kromě ní i manžela?“ zeptá se Marco. „Zradili ji přece oba, ne?“

Pokrčím rameny a namočím lupínek do salsy. „Zločiny z vášně postrádají logiku. Pokud to byla ona, nejspíš to dopředu neplánovala. Existují rafinovanější způsoby, jak někoho zavraždit, než prohodit ho oknem ve druhém patře.“ Odmlčím se a při vzpomínce na Rosin nepřítomný výraz zalituju lehkovážnosti svých slov. Když se to stalo, Rose byla právě na zahradě a pomáhala babičce sbírat rajčata. Možná viděla, jak její chůva letí vzduchem. Možná i slyšela ten odporný zvuk, když jí při dopadu na kamennou terasu praskla lebka.

„Oba rodiče byli v tu chvíli v domě, ne? Kdo má teda silnější alibi?“ zajímá se Marco.

Během měsíce, který uplynul od smrti chůvy, přestala média o případu informovat, ale dá se o něm dohledat spousta zpráv, v nichž policie hovoří o „podezřelém úmrtí“. Posledních pár dní jsem strávila sbíráním informací, takže Marcovi řeknu, co vím: Beth Barclayová tvrdí, že byla ve své pracovně v prvním patře a psala e-mail kolegům z představenstva Kennedyho centra. Z počítače si při tom přes reproduktory pouštěla klasickou hudbu, jak to při práci obvykle dělává, a hudba prý přehlušila zvuk tříštícího se okenního skla o patro výš. Policie si ověřila, že přibližně v době, kdy chůva vypadla z okna, Beth zmíněný e-mail skutečně odeslala.

Bethin manžel Ian v tu chvíli telefonoval se svým zaměstnancem. Má firmu, která se zabývá zahradní architekturou. Jeho pracovna se nachází na opačném konci chodby než ta Bethina. Pro hovory používá sluchátka s potlačením okolního hluku. S ohledem na to prý nic neslyšel, až dokud hovor neukončil a nezaslechl křik své matky. Tento telefonát byl také ověřen.

Jakmile vyšlo najevo, že je policie považuje za podezřelé, oba Barclayovi se zaštitili právníky a odmítli se podrobit testům na detektoru lži. Policie nedávno ukončila vyšetřování a spisy teď leží v archivu jako odložený případ.

A oba rodiče nyní bojují o svěření Rose do výlučné péče.

„Řekněme, že bys do té chůvy strčila a ona vypadla z okna. Jak dlouho by ti trvalo doběhnout o patro níž do jedné z těch pracoven?“ zeptá se Marco a pak se usměje: „Ale proč se tím vůbec trápím? Ty to určitě vyřešíš.“

Taky se na něj usměju. Smutek, který jsem cítila v advokátní kanceláři, začíná slábnout. Vždycky jsem s Marcem probírala své případy. Jeho vyrovnanost a přemýšlivá povaha jsou jen dvě z jeho mnoha úžasných vlastností. Už nesdílíme společnou domácnost ani život, ale tohle nám zůstalo: hluboké přátelství, přetrvávající blízkost, jiný druh lásky.

„Dáte si ještě jednu?“ zeptá se barman.

Podívám se na svou sklenku a překvapeně zjistím, že je prázdná. „Jasně.“

Marco má tu svoji téměř plnou, což se mu vůbec nepodobá. Koktejly měl vždycky rád.

Svraštím čelo a zaměřím se na další detaily. Dělán to, co jsem se naučila při práci na případech, kdy mi téměř každý, s kým se setkám, lže, aby prosadil svou verzi příběhu, ať už jí sám věří, nebo je to blud. Vnímám nevyřčená sdělení. Řeč těla.

Prsty bubnuje do barového pultu. Ještě si ani neuvolnil kravatu, jak to obvykle dělává na konci pracovního dne. Místo aby se opřel do pohodlného, měkkého opěradla stoličky, sedí toporně s rovnými zády.

Jeho tělo mi prozrazuje to, co jeho slova zamlčují: něco mu leží na srdci.

Zkusím nařknout, kde je problém. „Co v práci? Všechno v pohodě?“

Pokrčí rameny. „Ale jo. Však víš, jak to chodí.“

Marco nemá sklon odvozovat pocit vlastní hodnoty od osmimístných částek v obchodech, které uzavírá. Mnohem víc je hrdý na to, že jako dobrovolník pomáhá týraným ženám a část platu věnuje charitativním organizacím, které se starají o znevýhodněné děti. Jeho srdce patří druhým lidem – a rodině.

Je to jedna z věcí, které na něm mám nejraději. Když jsme se vzali, nebyl to jen Marco, kdo mi přibyl do života. Jeho velká italsko-americká rodina mě od začátku zahrnula do svých sešlostí, kde všichni mluví jeden přes druhého, stůl přetéká jídlem, pořád vám někdo dolévá víno, co chvíli se o něčem v přátelském duchu diskutuje a do toho všeho se ozývá smích.

Pokud ho netrápí něco v práci, možná to má co dělat s rodinou. Jeho starší sestra čeká čtvrté dítě – kvůli cukrovce má rizikové těhotenství. Ale pokud vím, všechno zatím probíhá dobře. Jeho matka poslední dobou trpí bolestmi na hrudi. V nemocnici jí udělali testy a řekli jí, že je to jen nadýmání. Jenže i doktoři se můžou splést.

„Tvoji mámě bude za chvíli sedmdesát,“ odvážím se nadhodit. „Pořád je v plánu hotel Little Washington?“

Jeho prsty zrychlí tempo. Bingo.

„No, víš... Vlastně jsem to s tebou chtěl probrat.“

Srdce se mi rozbuší v rytmu bubnování jeho prstů.

Jeho matka už dávno mluví o tom, že by své významné jubileum ráda oslavila ve vyhlášené tříhvězdičkové michelinské restauraci, jediné svého druhu poblíž Washingtonu. Rezervace byla zajištěna téměř rok dopředu. Marcův otec sice krátce po naší svatbě zemřel, ale jinak tam budou všichni čtyři jeho sourozenci i se svými protějšky.

A pozvali i mě. Pořád mě berou jako součást rodiny. Vnitřně se obrním v očekávání toho, co přijde.

„Někoho jsem potkal,“ začne. Vzpomenu si, jak se usmíval při pohledu na telefon, když jsem vešla do haly advokátní společnosti, a jak odmítl mé pozvání na dnešní večeři.

Neříkal by mi to, kdyby jeho nový vztah nebyl vážný – natolik vážný, že žena, kterou chce přivést na dlouho očekávanou rodinnou večeři, nejsem já, bývalá manželka, jež své bývalé tchyni stále říká „mami“.

Není těžké dát si to dohromady. Bez ohledu na to, kolik židlí se vejde ke stolu, nebude tam dost místa pro nás obě.

Marco už tedy našel onu naději, kterou slibovala socha orla v advokátní kanceláři.

Nemůžu mu to mít za zlé. Rozešli jsme se víc než před rokem. Udělám proto, co musím: usměju se a udržím oční kontakt. Nepohnu ani brvou, abych prozradila své skutečné pocity. Moje práce mě naučila přesvědčivě lhát.

„Jsem ráda, že jsi šťastný.“ Pozvednu skleničku v náznak přípitku. „Ta žena má kliku, že tě našla. Samozřejmě jdi na tu oslavu s ní. Tvé mámě přivezu dárek někdy jindy.“

Usměje se a konečně se trochu uvolní. „Díky za pochození.“

V den naší svatby jsem byla hluboce zamilovaná a myslela jsem si, že překonáme všechno. Ale v jedné věci ani jeden z nás nedokázal udělat kompromis. Byla to dělicí čára, která se mezi námi časem jen prohlubovala a rozšiřovala.

Marco chtěl děti. Já ne.

Nejen že jsem je nechtěla, ale prostě jsem je mít nemohla. Ne fyzicky, ale emocionálně. Moje terapeutka mi jednou řekla, že lidé, kteří prožili dětství, jaké jsem měla já, si většinou vyberou jednu ze dvou možných cest: buď se snaží dopřát svým dětem takovou výchovu, jaká jim samotným chyběla, nebo se rozhodnou zůstat bezdětní.

Marco doufal, že na mateřství změní názor. Já jsem doufala, že naše láska nám ke štěstí bude stačit.

Odvrátím pohled a sleduju, jak barmanův nůž rozřezává další limetku.

Vysoká železná brána se otevře a já jemně sešlápnu plyn, abych po vinoucí se soukromé cestě dojela k rodinné vile Barclayových v Potomacu ve státě Maryland. Podle veřejně dostupných informací byla tato historická koloniální stavba i s dvaceti akry pozemků zakoupena za dvanáct milionů dolarů. A Barclayovi následně celé sídlo zrenovovali a přistavěli k němu navíc i stodolu a dvoupatrovou chatku z použitého dřeva.

Nemovitost je napsaná na Iana i Beth Barclayovy, ale její koupi si mohla dovolit pouze Beth, a to díky zděděnému majetku.

Znovu si loknu lískooříškové kávy z cestovního hrnku. Potřebuju ji – po té novince od Marca jsem toho v noci moc nenaspala a teď musím být v nejlepší formě.

Ode dneška jsem oficiálně kolizní opatrovnici Rose Barclayové a je tedy čas seznámit se s mou novou klientkou.

Cestou k domu natahuju krk ve snaze zahlédnout místo, kde přistála ona chuva poté, co ji někdo vyhodil – nebo sama vypadla – z okna. Výhled mi ale zakrývá velký bagr, jehož obří kovová klepeta netrpělivě čekají, až jim někdo umožní něco popadnout a zvednout.

Přesunu pohled na dům. S tím šedozeleným kamenným zdívem, které připomíná hadí kůži, a širokou verandou vypadá jako stavba z dávno zapomenutých časů. Ačkoli je obklopen vzrostlými duby a cedry, smaragdovou plochu trávníku nehyzdí jediná spadlá větvička či hnědá skvrna suché trávy. Záhony kolem verandy lemuji bujně rostoucí keře hortenzií s trsy květů velkými jako bowlingové koule.

Zaparkuju džíp před garáží a raději dvakrát zkontroluju, že mám všechno potřebné s sebou. Mobil je plně nabitý. Má kvalitní foťák, jelikož nikdy nevím, kdy budu potřebovat něco zdokumentovat. V kabelce mám notebook a nový zápisník. Luxusní pero značky Montblanc – dárek od Marca – je zastrčené ve vnitřní kapsičce.

Vystoupím z auta a nadechnu se nádherně čistého vzduchu. Je těžké uvěřit, že se tohle místo nachází ani ne třicet minut jízdy od všeho toho kraválu a špíny Washingtonu. Místo dopravního ruchu a troubení aut slyším jen líbezný zpěv ptáků.

Vyjdou po schodech na verandu a stisknu zvonek. Beth Barclayová mi otevře sotva vteřinu poté, jako by čekala za dveřmi. Policie ji nikdy oficiálně nezařadila mezi podezřelé z vraždy, ale když hodnotím její postavu – metr pětasedmdesát, štíhlá jako baletka –, nemůžu si pomoci: je dost silná na to, aby drobnou mladičkou chůvu protlačila křehkým sklem stoletého okna?

Rozhodně ano.

„Paní Hudsonová?“ ujistí se, přestože jsem jméno nahlásila do interkomu u brány.

„Prosím, říkejte mi Stello.“ Podám jí ruku a ona mi jí potřese. Má pevný stisk.

„Vítejte u nás. Já jsem Beth.“

Má stejně bledou pleť, jemné rýsy a zrzavé vlasy jako její dcera. Léta si však vybrala svou daň a její tvář už pozbyla onen vitální lesk.

Překročím práh a mimoděk vykulím oči. Mám pocit, jako bych se ocitla v jiné době.

Od úzkých parket z tmavého dřeva přes ocelově šedé parní radiátory až po zasouvací dveře s rustikálními krytkami klíčových dírek působí tento dům, jako by celé století setrval v nezměněné podobě a vyčkával, až se do něj Barclayovi nastěhují.

Většina velkých renovací starých domů zahrnuje bourání stěn, aby se vytvořil otevřený prostor, a použití architektonických triků, které dovnitř vnášejí světlo a volný pohyb vzduchu.

Barclayovi touto cestou nešli, naopak se vrátili zpátky v čase.

Podlaha se mírně svažuje a stropy jsou nízké. Vstupní hala je vytapetovaná květinovým vzorem v barvě slonoviny. Nad starožitně působícím konzolovým stolkem s vratkými nohama a mosaznými úchyty visí v bohatě zdobeném zlatém rámu akvarel, který by klidně mohl být umístěn někde v muzeu.

„Můžu vám nabídnout kávu nebo perlivou vodu?“ zeptá se Beth.

Navzdory všemu, čím si prošla – dvojí zradě, úmrtí v jejím vlastním domě, veřejnému skandálu a probíhajícímu rozvodu – má dokonale zdvořilé chování a jemný, kultivovaný tón. Na sobě má přiléhavé kalhoty velbloudí barvy, krémový svetr a kolem krku uvázaný šátek, který vypadá jako z vintage kolekce od Hermès. V očích obklopených jemnými vráskami se jí však zračí hluboké napětí.

Jako by byla jen kousek od emocionálního výbuchu – nebo totálního zhroucení.

Možná hrozí obojí.

Zavrtím hlavou. „Ne, díky.“

„Takže...“ Nervózně si proplete prsty. „Nevím, jak se v takové situaci postupuje.“

Usměju se ve snaze ji trochu uklidnit. „Dnes jde jen o to, abychom se Rose a já spolu seznámily. Po celou dobu můžete být s ní.“

Beth se z toho nezdá být nijak nadšená, ale který rodič by byl nadšený tváří v tvář právníkovi, jenž možná rozhodne, že pro jejich dítě bude nejlepší co nejvíc omezit vzájemný kontakt?

„V příštích týdnech sem budu jezdit docela často,“ pokračuju, „takže je důležité, aby se Rose se mnou cítila dobře.“ Moje práce vyžaduje, abych zhodnotila všechno, co se týká jejího světa, a získala více pohledů od lidí, které zná, než dám soudu doporučení ohledně opatrovnictví.

„Rozumím.“ Beth kývne ke schodišti se složitě vyřezávaným dřevěným zábradlím. „Rose je u sebe v pokoji.“

„Ještě se vás potřebuju zeptat na jednu věc. Kolik toho Rose ví ohledně vašeho rozvodu?“

„Ví, že se rozvádíme a že si oba přejeme, aby žila s námi.“

Nemůžu si pomoci, na tak malé dítě mi to připadá jako obrovská emocionální zátěž.

Zatímco následuju Beth ke schodům, krátce se zastavím a nahlédnu vlevo do formálně zařízeného obýváku. Nábytek je rozmístěný kolem prostého cihlového krbu, který vypadá jako další původní prvek domu, vedle stojí velký černý klavír s otevřenými notami. Vzpomenu si, že Rose na něj hraje, a prý je na svůj věk velmi zdatná. Na konferenčním stolku zahlédnu stříbrnou čajovou soupravu a celkový dojem dotváří koberec v tmavě modrých a hnědočervených odstínech. Pokoj působí sterilně, jako prostor naaranžovaný architektem, a ne místo, kde se žije.

Je tu však ještě něco, co mi na tomhle domě neseďí, ale nedokážu to pojmenovat.

Vzduch je tu těžký, jako by zde byla nějak silnější gravitace. Možná na mě působí všechn ten vztek, zmatek a bolest, které se tu vznášejí.

Stoupáme po schodech a stoleté dřevo pod naší tíhou vrže. Jednotlivým stupňům schodiště odpovídá série fotografií, které zobrazují Rose od dětství až po současnost. Zarazí mě, že se Rose usmívá jen na dvou z nich. V očích má cosi strašidelně dospělého, a to i na snímcích, kde je ještě jako batole.

Láká mě zastavit se a snímky si pečlivěji prohlédnout – mám neodbytný dojem, že se v nich skrývá víc, než se zdá –, ale Beth energicky kráčí dál. Jen stěží s ní držím krok, nohy mám jak z olova.

Už jsme skoro nahoře, když mi pohled zalétne k zadní části domu, kde se nachází okno s výhledem na zahradu. Představuju si chuť, jak s hrůzou v očích propadává skleňenou tabulí a s rozpaženýma rukama letí k zemi.

Potlačím zachvění. Kdybych byla na jejich místě, co nejdřív bych se odsud odstěhovala. Zvláštní je i to, že ačkoli oba manželé prochází dost ošklivým rozvodem, přesto dál žijí pod jednou střechou.

Charles mi to ale vysvětlil: Manželé Barclayovi se dohodli, že dům prodají, a Ian Barclay dodržuje předmanželskou smlouvu, v níž podepsal, že v případě rozvodu nebude žádat rentu ani podíl z Bethina dědictví, takže v jejich sporu o peníze nejde. Každý z nich opustí manželství se stejným majetkem, s jakým do něj vstupoval.

Ian ani Beth se však nechtějí vzdát šance získat Rose do výlučné péče – a odstěhovat se by z tohoto pohledu byl velmi špatný tah. Stáhne se mi hrud'. Osud bezmocného dítěte leží v mých rukou. Tuhle holčičku zjevně čeká neuspokojivá budoucnost a já netuším, jestli jsem schopná to nějak změnit.

V prvním patře se mi naskytne pohled na víc než půltucet dveří s kulatými mosaznými klikami. Všechny jsou zavřené. Zajímalo by mě, co se za nimi skrývá. Na chodbě nevidím žádná další okna a vládne tu šero.

Beth mine dvoje dveře, u třetích se zastaví a zaklepe. Navzdory staženému hrudníku se zhluboka nadechnu. Tohle je

moje první příležitost podívat se dál než na povrch, vidět to, co všechny bulvární články a televizní šoty nedokázaly odhalit.

Beth otevře dveře a za nimi se objeví uklizený dětský pokoj se stěnami vymalovanými jemnou růžovou barvou. V jednom rohu stojí dřevěné houpací křeslo a na posteli s baldachýnem leží velká látková panenka, která jako by byla vyrobená podle Rosiny podoby – včetně jejích velkých modrých očí a tváří posetých pihami.

„Rose, je tu někdo, s kým bych tě ráda seznámila.“

Nelíbí se mi, jaká slova Beth zvolila. Budí dojem, jako bych patřila k ní. Jako bych byla jejím hostem. Abych mohla odvést svou práci, Rose si nesmí myslet, že stojím na straně jednoho z rodičů. Jsem tu proto, abych hájila její zájmy, ne zájmy některého z dospěláků.

Rose se otočí od bílého dřevěného stolu, kde si čte knížku. Na přebalu zahlédnu název: *Anna ze Zeleného domu*.

„Ahoj, Rose,“ pozdravím ji pokud možno odlehčeným tónem. „Já jsem Stella Hudsonová.“

Dál sedí s pohledem upřeným k zemi. Nezdá se, že by mě vůbec slyšela.

„Jsem právníčka, víš. A hádej co? Jsem tu, abych pracovala pro tebe.“ Zase žádná reakce.

Někteří moji dětští klienti jsou rádi, když za nimi přijedu. Zoufale touží po tom, aby je někdo konečně vyslechl. Jiní si ale udržují odstup. Letos mi jistá patnáctiletá dívka zabouchla dveře před nosem a jen o vlasek mi do nich nepřiskřípla ruku. A jeden sedmnáctiletý kluk na mě křičel tak, až mu na čele naběhla žíla, aby krátce poté padl na kolena a rozplakal se.

Vůbec netuším, co si Rose o mé přítomnosti myslí, zda ji vítá, nebo naopak.

„Vím, že se toho teď kolem tebe děje hodně a že může být těžké se v tom vyznat,“ pokračuju. „Příštích pár týdnů

si budu povídat jak s tebou, tak i s tvými rodiči, abych se dokázala rozhodnout, co je pro tebe nejlepší, abys byla spokojená.“

Rose má na sobě zelené sametové šaty a rozpuštěné zrzavé kadeře stažené čelenkou stejné barvy. Při bližším pohledu vidím na jejím nose a na tvářích pihy. Znovu mě zarazí, jak působí dětsky a nevinně – a přitom je tak formálně oblečená.

Zajímalo by mě, kam si schovala ten skleněný střep.

„Máš moc hezký pokoj.“ Rozhlédnu se a spatřím modrou stužku z koňských závodů, vysokou knihovnu z bílého dřeva a obraz zpodobňující zahradní scenérii – opět v masivním zlatém rámu.

„Tenhle obraz se mi líbí. Je takový uklidňující. Určitě se na něj ráda díváš.“ Mluvím vlídným a laskavým tónem, zatímco obdivuju růžové květy namalovaných rostlin a malého psíka, který vykukuje zpoza stromu. „Toho pejska jsem si skoro ani nevšimla... Vypadá, jako by si hrál na schovku.“

Na nic se jí neptám, protože vím, že by mi neodpověděla.

Rose je totiž nemá.

5

Poté, co Rose viděla svou chůvu umírat, jako by se rozdělila na dvě osoby: předtím to byla nadaná holčička se slovní zásobou typickou pro mnohem starší děti, ale teď tu přede mnou sedí jako dítě s kamennou tváří trpící traumatickým mutismem.

Rodiče s ní navštívili špičkové lékaře z celého okolí a žádný nedokázal odhadnout, kdy bude opět mluvit. Možná se to stane zítra, možná za půl roku.

Beth se posadí na okraj postele a znovu si sevře ruce. V duchu si poznamenám, že jde o její nervový tik. Nejspíš se domnívá, že nevím, čím její dcera prochází. Netuší, že jsem naopak jednou z mála těch, kteří přesně vědí, jaké to je.

Dětský mutismus má mnoho podob. Jsou děti, které nedokážou promluvit v konkrétním prostředí, například ve škole, zatímco jinde s tím problém nemají. Tato porucha se nazývá selektivní mutismus.

K neschopnosti mluvit někdy taky dochází po úrazu či operaci mozku.

Rose trpí stavem zvaným traumatický mutismus – tato porucha je mnohem vzácnější a není moc dobře zmapovaná. Nástup bývá rychlý a zdrcující, a jak název napovídá,

dochází k ní po těžkém traumatu. Jeden ze zdokumentovaných případů se týká dívky, kterou ošklivě pokousal pes a která pak šest týdnů nemluvila. Jiný případ – nezdokumentovaný – nastal, když jistá holčička objevila tělo své matky.

Ta holčička jsem já.

Byla jsem o něco mladší než Rose, když jsem zažila ten pocit, že chci-li něco říct, stáhne se mi hrdlo a nedovolí slovům vyjít ven. Poté, co jsem spatřila matčino bezvládné tělo na podlaze našeho obýváku, nedokázala jsem ze sebe dostat ani slovo celé dlouhé měsíce.

Charles to ví, a právě proto mě požádal, abych se tohoto případu ujala. Věří, že moje zkušenost mi oproti jiným pomůže Rose lépe pochopit.

V době mého dětství nebyl traumatický mutismus popsanou diagnózou. Někteří lidé si mysleli, že bych klidně mohla mluvit, jen to zatvrzele odmítám a patřičný trest by mě možná přiměl změnit názor.

Rychle tu vzpomínku zaplaším.

Dalších pár minut jí vyprávím o koni jménem Pacino, kterého jsem kdysi vídala a který miloval pepermintové bonbóny, a pak obdivuju řadu dokonalých origami ptáků, kteří zdobí horní část její poličky.

„Ty vyrobila Rose,“ sdělí mi Beth.

Nakonec Rose poděkuju, že mi dovolila prohlédnout si její pokoj, ale ani teď nedá nijak najevo, že mě slyšela.

„Zítra si přijedu popovídat s tvým tatínkem, takže se možná zase uvidíme,“ oznámím jí.

Beth zachytí, jak na ni kývnou, a vstane. Dívám se, jak jde k dceři, dá jí pusou na čelo a řekne jí, že se za chvíli vrátí.

Rose znovu vezme do ruky knihu. Přebal se však malinko posune a já zahlédnu horní část hřbetu.

První slovo názvu ale nemůže být *Anna*, protože písmeno, které na mě vylouklo, je „T“.

Jde o starý trik, jak přebalem jiné knížky maskovat, co doopravdy čtete. Na střední jsem měla kamarádku, která to dělala s knihami Judy Blumové, aby oklamala svou přísnou matku.

Pokud knížka, do níž je Rose tak zabraná, není *Anna ze Zeleného domu*, tak co to tedy je?

Už se ale nemůžu v pokoji déle zdržet. Beth na mě netr-pělivě čeká mezi dveřmi.

Jdu za ní a ona se vydá po schodech dolů. Když v hale zamíří ke vchodovým dveřím, rychle ji zastavím otázkou: „Ehm, mohla bych vás teď poprosit o tu sklenici vody?“

Ve skutečnosti žízeň nemám, jen se chci trochu víc porozhlédnout po domě. A kromě toho mi tohle zdržení poskytne příležitost na chvíli si popovídat s Beth.

Kuchyně se nachází v zadní části domu. Zatímco kráčíme úzkou chodbou, míváme malou knihovnu s přiznaným kamenným zdívkem a policemi, které sahají až ke stropu, a několik dalších místností se zavřenými dveřmi. Přes průhledná skla posuvných kuchyňských dveří vedoucích na terasu vidím, co se děje na zahradě.

Vedle domu parkuje nákladák s velkým nápisem *TRINITY WINDOWS*, pod nímž je uvedeno: *Plexisklo: bezpečné řešení pro moderní domov*.

Koutkem oka zachytím, jak Beth otevírá dvířka kredence z tmavého dřeva, vytahuje modrý pohár a plní ho filtračnou vodou z malého kohoutku po straně hlubokého dřezu.

Neunikne mi kuchyňská deska z leštěného betonu, měděné úchytky skříněk, kamenná podlaha. Moderní luxusní renovace obvykle zahrnují solární panely nebo glazované obklady stěn, ale všechny materiály, které jsem v tomto domě zatím viděla, byly k dispozici už před sto lety.

Zadívám se na dva muže, kteří ze zadní části nákladáku vynášejí průhlednou tabuli, jež sice vypadá jako skleněná, ale musí to být plexisklo, a nesou ji po rampě k domu.

„Stello?“

Ohlédnu se a za mnou stojí Beth se sklenicí vody. Vezmu si ji a překvapí mě, že je o hodně lehčí, než bych čekala. Pozorněji si ji prohlédnu a dojde mi, že nejde o sklo, i když je od něj k nerozeznání. Je to nějaký druh nerozbitného akrylu. Víím to, protože Marcova sestra, která čeká čtvrté dítě, na tento materiál přešla, když ji přestalo bavit uklízet střepy z věčně rozbitých skleniček.

V této vile, která jako by zamrzla v čase, ale nerozbitné skleničky působí dost moderně a nepatříčně.

Znovu se podívám na nákladák. Je plný velkých obdélníkových tabulí. Desítky plexiskel. Dost pro všechna okna v tomhle obrovském domě.

6

Odjíždím po cestě k bráně pozemku, když se proti mně ze zatáčky vyřítí starý Nissan Sentra a úder jeho tlumičů se rozlehne jako výstřel z pistole.

Abych se vyhnula srážce, strhnu volant doprava a prudce zabrzdím. Řidič nissanu udělá totéž, ale protože jede dvakrát rychleji než já, chytne smyk, v pětačtyřicetistupňovém úhlu sjede na trávu a po pár metrech konečně zastaví.

Mám sto chutí ukázat mu zdvižený prostředník, ale tenhle člověk pro mě může mít užitečné informace, takže raději vypnu motor a s úsměvem vystoupím.

„Není vám nic?“ zvolám a všimnu si, že pneumatikami vyryl do trávníku hluboké brázdy.

Muž neodpovídá. Sedí s hlavou opřenou o volant, oči má zavřené. Na okamžik si pomyslím, že je zraněný, ale v tu chvíli hlavu zvedne. Rychle ho přejedu pohledem: je mladý, kolem pětadvaceti. Pohledný, i když trochu výstřední. Odbarvené vlasy s tmavými odrosty, na pažích několik tetování. Podle auta a oblečení lze soudit, že patří mezi dělnickou třídu, ale ve svém oboru jsem se naučila nedělat předčasné závěry. Chvilí si mě prohlíží a pak zařadí zpátečku. Zjevně se chystá odjet.

Přepadne mě nutkání ho zastavit a bez přemýšlení mu skočím před auto.

Podívá se na mě přes čelní sklo a já téměř ucuknu, když vidím, jak mu v zarudlých očích zaplane vztek. Kdybych se ale nechávala zastrašit zlostným pohledem, nemohla bych dělat svou práci. Zvednu ruce dlaněmi proti němu a přinutím se k dalšímu úsměvu. „Máte chvílku?“

Pravačka mu vyletí vzhůru a pak dopadne na volant, avšak místo zatroubení zasáhne okraj volantu tak prudce, že ho to musí bolet.

Vzápětí stáhne okýnko: „Co je?“

Určitě to nebude Rosin učitel klavíru, to by byl na prsty opatrnější. Nedokážu si představit, že by si Barclayovi na nějakou práci najali člověka s tímhle přístupem. Tak kdo to může být?

Přejdu k jeho okýnku. „Zdravím. Stella Hudsonová. Jsem tu kvůli Rose. Soudkyně, která má na starosti rozvod rodičů, mě pověřila, abych dítě zastupovala.“

Mírně zakloní hlavu.

„Mohla bych vám položit pár otázek?“ Neodpoví kladně, ale ani mě neodmítne, takže pokračuju. „Jaká je vaše vazba k rodině Barclaových?“

„K nim? Žádná.“

V jeho hlase slyším pohrdání. Položím mu tedy další otázku, která se nabízí. „Tak proč jste tady?“

„Hele, není to tak, že by mě pozvali na večeři. Přijel jsem, protože tu zůstaly nějaký věci po Tině a její rodina to chce zpátky.“

Nikdy jsem sice neviděla jeho fotku, ale jsem si docela jistá, že je to přítel té chůvy. Zapátrám v paměti po jeho jménu: Pete.

„Vy jste s ní chodil, že? S tou chůvou?“

Opět praští do volantu, tentokrát oběma rukama. „Má sakra jméno! Proč o ní nikdo nemluví jejím jménem?“

Má pravdu.

„Tina de la Cruz,“ dodám rychle.

Když slyší, že jeho námitku uznávám, jeho hněv alespoň navenek poleví, i když hluboko uvnitř bezpochyby stále vě.

Hněv je přirozenou součástí procesu truchlení, ale u Peta má zjevně více vrstev: Tina byla jeho dívka, ale kromě toho taky spala s Ianem Barclayem – a čekala s ním dítě.

Všimnu si, jak ztěžka dýchá, jak má napjaté svaly. Jeho afekt vůbec nezapadá do idylické venkovské atmosféry zahrady. V dálce se na poli obehnaném dřevěným plotem pasou dva koně – světlý hnědák a šedivý grošák. Vlahý vzduch babího léta voní čerstvě posekanou trávou.

Najednou mi dojde ten kontrast: na jedné straně dům Barclayových se sedmi ložnicemi a upravenou zahradou, dokonale vyladěný do posledního detailu. Na druhé straně skutečnost, že každý člověk, se kterým jsem se tu setkala, má hluboce narušenou psychiku.

„Takže jste přijel vyzvednout její věci?“ zopakuju po něm, abych získala čas, jelikož nad něčím přemýšlím.

Úsečně přikývne.

„Vejde se vám to do auta?“ Jeho nissan nemá zrovna největší kufr.

„Je to jen pár tašek a krabic,“ odpoví. „Tak to aspoň řekli Tinině mámě.“

Nejspíš půjde o nějaké oblečení a toaletní potřeby, možná pár knih a osobních předmětů. Rodina, jako je ta jejich, jistě chůvě zařídila pokoj na vlastní náklady. Určitě by nechtěli, aby si sem přivezla starou matraci a komodu, která by nepasovala k nočnímu stolku.

Chci, aby mluvil dál. Tinu dobře znal, a i když před ním měla tajemství, možná se mu občas s něčím svěřila.

„Musí pro vás být těžké sem přijet. Mohla bych vám nějak pomoci?“

Na okamžik moji nabídku zváží, ale pak zavrtí hlavou. „Chci to vyřídít co nejrychlejc,“ odpoví a já si všimnu, jak mu přitom cukne v čelisti. „A Ian udělá nejlíp, když se mi bude klidit z cesty.“

„Vyčítáte jejich románek Ianovi?“ nadhodím a doufám, že se mi podaří vyprovokovat ho k nějaké sdílnější reakci.

„To si děláte srandu? Tina taková nebyla – nespala s chlapama na potkání! Ian je dvakrát starší než ona a navíc její šéf. Nejspíš po ní vyjel a ona se bála, že ji vyhodí, když ho odmítne.“

Přistoupím o krok blíž a všimnu si hnědých korálků růžence, který mu visí na zpětném zrcátku, a nápoje z McDonaldu v plastovém držáku. Interiér je čistý, ale opotřebený; auto přinejmenším deset let staré. Jediná věc, která tu vypadá nově, je Petovo tričko. Je na něm obrázek chlapíka skákajícího přes lavičku v parku.

Nadhodím další otázku: „Myslíte, že Tina chtěla s tou prací skončit?“

Zachmuří se. „Jo. Nesnášela to tady. Byla z tohohle baráku úplně vyklepaná. Chtěla si koupit paralyzér.“

„Proč?“

„Začaly se jí tu stávat divný věci.“

Cítím, jak se mi zježily chloupky na zátylku. „Co se jí tady stalo?“

Nevěřícímě na mě pohlédne. „Co se jí *stalo*? Zabili ji!“

„Kdo myslíte, že to udělal?“

Pokrčí ramený. „Kdybych to věděl, už bych s tím něco provedl.“

Položí si ruce na volant. Všimnu si, že na sedadle spolujezdce leží tenké rukavice a botasky se zapínáním na suchý zip. Pozorně si Peta prohlížím. Má na sobě šortky v délce pod kolena, které se mu v sedě vyhrnuly a odhalily modřiny na kolenou. Na kloubech pravé ruky se mu rýsují odřeniny, jako by někoho praštil. Na levém zápěstí má navíc obvaz.

Buď je extrémně náchylný k nehodám, nebo mu ta zranění způsobilo něco jiného.

„Ještě jedna věc – říkal jste, že vás sem Barclayovi nezvali,“ vyhrknu.

„Jo. Nevědí, že sem jedu. Kdybych jim to řekl, nejspíš by její věci jen hodili přede dveře, ale já se chci ještě naposledy kouknout do jejího pokoje.“

Sáhnu do kapsy pro jednu z vizitek, které mám vždy u sebe. „Zavolejte mi, prosím, kdybyste si ještě na něco vzpomněl. Kdykoli.“

Předám mu lístek, couvnu od auta a sleduju, jak jede k domu. Jsem si jistá, že netuší, kolik mi toho ve skutečnosti prozradil.

Barclayovi nevědí, že má přijet. Pete se i přesto bez problémů dostal branou na pozemek. To znamená, že zná bezpečnostní kód. Musela mu ho prozradit Tina.

Většina bezpečnostních bran je vybavena výstražným signálem, který se při otevření ozve uvnitř domu. Barclayovi tu dnes mají řemeslníky, takže nesledují každé pípnutí.

Mnohem víc jsem ale zvědavá na Petovy předešlé návštěvy ve vile. Nedokážu si představit, že by Beth dovolila Tině užívat si Petovu přítomnost v domě. Možná ho ale Tina propašovala dovnitř, když byli Barclayovi pryč. Je zřejmé, že Pete v jejím pokoji už byl, jinak by neříkal, že se tam chce „ještě naposledy kouknout“.

Když mluvil, vztek z něj doslova sršel. Mohl se kvůli Tině nevěře rozzuřit natolik, že by ji prohodil oknem? V duchu znovu uslyším Marcova slova: *Vždycky je za tím manžel.*

Pokud ovšem není na vině přítel, pomyslím si.

Lidé prožívají zármutek různě. Pete se utápí v hněvu. Když můj táta v šestatřiceti letech zemřel poté, co sjel ze silnice, aby se vyhnul srážce s laní, a narazil do stromu, máma se dala na alkohol a pak i na drogy.

Pokud jde o mě, snažím se nějak zaměstnat. Když jsem v zářahu, pro moje démony je těžší mě chytit.

Jet domů právě teď by proto nebylo dobré řešení. Marco se loni odstěhoval, ale vzpomínky na něj tam přetrvávají jako duchové. Minulou noc jsem měla pořád před očima, jak leží vedle mě v posteli a s ospalýma očima a rozčuchanými dlouhými vlasy zvedá hlavu z polštáře. A dnes ráno mi naskočil obrázek, jak se opírá o kuchyňskou linku a na horním rtu má trochu pěny z espressa, které usrkává z šálku.

Vytáhnu z kabelky mobil a zavolám Charlesovi.

Je sobota, pět odpoledne, ale existuje velká šance, že bude mít čas. Sice je už čtyřicet let ženatý, ale více méně jen na papíře. S manželkou sdílí společnou domácnost a to je tak všechno. Mimo to udržuje srdečný, ale z důvodů, které plně nechápu, zároveň dosti odtažitý vztah se svými dvěma dospělými syny.

Je to jedna z nitek, které nás vážou k sobě – jsme dva samotáři toužící po vzájemném kontaktu.

„Máš čas zajít se mnou na večeři?“ zeptám se, když to zvedne.

Krátce zaváhá. „Jasně.“

„Opravdu?“

„Co se sejít v Old Angler's? Řekněme o půl sedmé?“

„To zní skvěle.“

Položím to, ale nemůžu se zbavit pocitu, že ke mně Charles nebyl tak docela upřímný. To krátké zaváhání mi prozradilo, že měl jiné plány a teď nejspíš někomu volá, aby to kvůli našemu setkání zrušil.

Kdybych v sobě měla víc slušnosti, tlačila bych na něj, aby mi popravdě řekl, jestli něco nemá, ale právě teď ho až příliš potřebuju.

Je to jediný dospělý v mém životě, který mě nikdy nenechal na holičkách.

Charlese jsem poznala, když mi bylo sedmnáct, den poté, co jsem objevila kufřík plný peněz.

Byla jsem v posledním ročníku střední školy a za minimální mzdu jsem připravovala sendviče v lahůdkářství na Western Avenue, ulici, která rozděluje Washington a Maryland.

Brala jsem tehdy jednu směnu za druhou, a to nejen proto, že jsem měla hluboko do kapsy. Ode dne, kdy mi v mých sedmi letech zemřela matka na předávkování drogami, jsem žila u tety a brigáda pro mě byla vítaná příležitost vypadnout z domu.

Za první týden práce v lahůdkářství jsem si zapamatovala složení všech dvaatřiceti sendvičů uvedených na jídelním lístku. Obsluhovala jsem gril, skládala na plech rozpálené plátky masa a nakrájenou zeleninu v úhledných řádcích, které jsem následně posypala sýrem, a nakonec jsem to

celé nabrala dlouhou plochou lopatkou a vložila do čerstvě rozkrojené bagety.

Moje první výplata činila sedmdesát čtyři dolarů. Vzpomínám si, jak jsem zírala na ten úzký obdélník papíru a přemýšlela, co všechno si za to koupím. Teta mi zakazovala šminky a každý rok mi koupila jen pár levných a odolných kousků oblečení ze Searsu – kalhoty a šortky a pár obyčejných triček a svetrů –, což mi moje středoškolská léta příliš neusnadňovalo.

Moc ráda bych si tenkrát tu a tam aspoň za část výtělu koupila řasenku nebo lesk na rty, možná i džíny s roztrhanými koleny a sandály na platformě, jaké nosily ostatní holky.

Místo toho jsem si v nejbližší bance založila spořicí účet a ukládala na něj každý vydělaný cent.

Už tehdy jsem věděla, že nejlepší věc, kterou si můžete za peníze koupit, je svoboda.

Z právního hlediska jsem musela zůstat u tety, dokud jsem podle soudu, který ji ustanovil mou opatrovnící, nebyla dospělá. Ale jen co mi bylo osmnáct – týden po maturitě –, zařídila jsem si vlastní bydlení. Teta mi dala jasně najevo, že další studium mi platit nehodlá. Zatímco ostatní maturanti mluvili o vysoké škole nebo o prázdninách, já jsem mlčky skláněla hlavu k zemi a o víkendech brala dvojité směny.

Nedělala jsem si iluze, jak bude můj samostatný život vypadat – pronajatý pokoj v nějakém zatuchlém sklepě, k jídlu chleba s arašídovým máslem a ovesná kaše – ale pořád lepší než žít s tetou a dýchat vzduch, který se vždycky zdál být nasycený její nevráživostí vůči mně. Poslední dny společného soužití jsem doslova stříhala metr.

Ten kufřík jsem našla jednou pozdě večer po skončení sobotní směny. Právě jsme zavírali a v restauraci jsem byla jen já a ještě jeden zaměstnanec. Převracela jsem židle na stůl, abych pod nimi mohla vysát.